

เรื่องดีๆที่อยากเล่า

พล.ต.หญิง วาสุณี อินทรพีระ

ฉันเป็นลูกทหารเกิด และเติบโตในค่ายทหารต่างจังหวัด ในวัยเด็กต้องย้ายตามพ่อซึ่งเป็นนายทหารฝ่ายการสรรพาวุธไปยังจังหวัดต่าง ๆ คือ นครศรีธรรมราช ลำปาง เชียงราย และมาปลูกบ้านอยู่ที่ราชบุรี จนถึงปัจจุบัน การมีชีวิตอยู่ในค่ายทหารต่างจังหวัด ทำให้เห็นความเป็นอยู่ของทหารที่ต้องมีระเบียบ วินัย อดทน และเสียสละ โดยเฉพาะพ่อที่ทำให้เห็นทุกอย่าง สิ่งที่พ่อสอนลูก ๆ คือ ไม่ต้องกลัวใคร ถ้าเราไม่ได้ทำผิด และอย่ารังแกคนที่ไม่มีทางสู้ ฉันซึมซับคำสั่งสอนและความมีระเบียบวินัยมาจากพ่อทุกอย่าง ตลอดเวลาที่รับราชการจะไม่เคยทำผิดระเบียบวินัย เมื่อได้รับมอบหมายงาน จะทำทันทีโดยไม่มีข้อแม้ และทำได้ทุกครั้งไป จึงเป็นที่ไว้วางใจของผู้บังคับบัญชาเสมอมา

เมื่อตอนที่ฉันจบการศึกษาจาก รว.พยาบาลผดุงครรภ์ และอนามัยกองทัพบก (วิทยาลัยพยาบาล ทบ. ในปัจจุบัน) เป็นรุ่นที่ ๔ ในปี ๒๕๑๔ ทำงานที่ห้องผ่าตัดใหญ่ ซึ่งยุคนั้น ต้องรับผู้ป่วยทั้งทางสูตินรีเวชกรรม และศัลยกรรมทุกระบบ เป็นงานที่เหนื่อย และต้องรับผิดชอบมาก เจ้าหน้าที่มีน้อย พยาบาลเพียงจบแค่ ๔ รุ่น ส่วนใหญ่ ออกไปทำงานตาม รพ.ต่างจังหวัด ทำให้ต้องแบกรับภาระหนัก เวรพยาบาล **oncall** จะมีเพียงพยาบาล ๑ ผู้ช่วยพยาบาล ๑ พยาบาลดมยา อีก ๑ และคนงาน ๑ รวม ๔ คนเท่านั้น บางวันต้องเปิดพร้อมกันถึง ๒ ห้อง ทีมส่งเครื่องมือต้องเข้า **case** ละ ๑ คน พยาบาลดมยา และคนงานต้องทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยคอยหยิบเครื่องมือและคีบของให้แทนอยู่บ่อย ๆ อยู่ห้องผ่าตัดได้เพียงปีเดียว ก็ย้ายกลับภูมิลำเนาที่ราชบุรี มาทำงานที่กองพยาบาล จทบ.รบ. (รพ.ค่ายภาณุรังษีปัจจุบัน) โดยอยู่ห้องตรวจโรค ทำให้ได้ใช้วิชาชีพที่เรียนมาอย่างเต็มที่ ในปี พ.ศ.๒๕๒๗ ได้เป็นหัวหน้าพยาบาลอัตราร้อยเอก แต่ต้องขึ้นมาทำการแทน ผอ.รพ.ค่ายภาณุรังษี เนื่องจาก ผอ. คนเก่าเกษียณอายุราชการ และกรมแพทย์ทหารบกไม่สามารถส่งแพทย์มาเป็นผู้อำนวยการได้ ส่วนแพทย์ที่มีอยู่ก็เป็นผู้หญิง และมาจากพลเรือน เพิ่งบรรจุได้ ๖ เดือน ยังไม่เข้าใจระเบียบวินัยทหารมากนัก ผบ.จทบ.รบ.จึงให้ขึ้นมาทำการแทน ผอ.รพ.ค่ายภาณุรังษี อีกตำแหน่งหนึ่ง การที่พยาบาลต้องทำหน้าที่บริหารโรงพยาบาลในระดับนี้ไม่ได้เกินขีดความสามารถ เพราะฉันมั่นใจว่าสถาบันพยาบาลที่เรียนมาได้วางรากฐานความรู้ความสามารถมาพอสมควร แต่ที่เป็นปัญหาหนักใจที่สุดก็คือ การมีแพทย์เป็นผู้บังคับบัญชา เพราะโดยสถานภาพทางสังคมวิชาชีพนั้น แพทย์จะสูงกว่าพยาบาลอยู่แล้ว ทำให้ต้องทำงานอยู่ภายใต้ความเครียด และกดดันสูง ไหนงานจะหนัก ยังต้องเจอปัญหารอบด้านอีก อย่างไรก็ตามฉันสามารถทำหน้าที่นั้นผ่านพ้นไปได้ ต่อมาในปี ๒๕๓๐ เกิดปัญหาขาดแพทย์มาทำหน้าที่ ผอ.รพ.ค่ายภาณุรังษีอีก ฉันซึ่งอยู่ในตำแหน่งหัวหน้าพยาบาลอัตราพันตรี ต้องทำการแทน ผอ.รพ.ค่ายฯ อีกครั้ง ซึ่งครั้งนี้ฉันเคยร้องขอเข้ารับการอบรมเวชปฏิบัติ เพื่อจะได้นำความรู้มาดูแลผู้ป่วยได้ดีขึ้น ลำพังประกาศนียบัตรที่เราได้รับจากโรงเรียนพยาบาล และปริญญาตรีสาธารณสุขศาสตร์ มสธ. ไม่ได้ทำให้เกิดความมั่นใจในยามที่ต้องดูแลรักษาผู้ป่วยแทนแพทย์ในบางครั้ง แต่ก็ไม่ได้รับการอนุมัติ จึงต้องทำงานภายใต้ความเครียด และกดดันอยู่ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามคราวนี้ปัญหาน้อยลงกว่าครั้งก่อน อาจเป็นเพราะเคยมีประสบการณ์บ้างแล้ว พอปลายปี พ.ศ.๒๕๓๑ กรมแพทย์ทหารบกส่งแพทย์ที่จบจากวิทยาลัยแพทย์พระมงกุฎฯ มาเป็น ผอ.รพ.ค่ายภาณุรังษี ฉันดีใจที่จะได้ไม่ต้อง

รับผิดชอบงานนอกหน้าที่อีก แคนงานบริหารแผนกพยาบาล และภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยเหนือก็ทำให้ยุ่งวุ่นวายพออยู่แล้ว แต่สิ่งที่ฉันคิดนั้นผิดเพราะยังมีปัญหาหนักขึ้นกว่าเดิม อาจเป็นเพราะบุคลิกที่เชื่อมั่นในตัวเองสูง และไม่ยอมใคร ถ้าไม่ผิด ทำให้เกิดการขัดแย้งกับผู้อำนวยความสะดวกอย่างรุนแรงเพราะเวลาถูกขโมยในแผนกพยาบาลทำผิด ฉันขอให้ผู้อำนวยการตำหนิผ่านหัวหน้าพยาบาลแทน คือเป็นไปตามลำดับการบังคับบัญชา แต่ผู้อำนวยการเห็นว่าฉันออกปรับแทนลูกน้อง จึงไม่พอใจ และตำหนิฉันหน้าแถวทุกวัน ทั้งที่ไม่ได้ทำอะไรผิด ฉันเคยถามว่าหัวหน้าพยาบาลไม่ดีตรงไหน ท่านก็ตอบว่า หน.พยาบาลเป็นคนดีมีระเบียบวินัย มีความรับผิดชอบไม่เคยบกพร่องเรื่องงาน เมื่อถามต่อว่า แล้วทำไมถึงถูกตำหนิอยู่ตลอดเวลา คำตอบก็คือ ไม่ชอบเป็นการส่วนตัว ตรงนี้ทำให้ฉันได้คิดว่า ต้องทำงานให้ดีที่สุด จะทำพลาดไม่ได้เลย และต้องสร้างผลงานใหม่ตลอดเวลา โดยไม่มีช่องโหว่ให้ตำหนิเราได้ แม้ตอนนี้ป่วยด้วยโรคมะเร็ง และ **admit** ที่ รพ.ร. ๖ นานถึง ๓ เดือน ฉันต้องมาเฝ้าพ่อตอนกลางคืนแล้วตี ๕ ก็ออกมาขึ้นรถเมล์กลับมาทำงานที่ราชบุรีทุกวัน เพื่อไม่ให้งานในหน้าที่บกพร่อง โชคดีที่ฉันมีโอกาสไปปฏิบัติธรรมที่วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี ในปลายปี ๒๕๔๐ นาน ๗ วัน หลังจากได้มีเวลาตามรู้ลมหายใจของตัวเอง ได้นั่งทบทวนเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต และคำสอนของพ่อจรัญ ทำให้จิตใจสงบลงมาก เมื่อกลับมาจากวัดก็เปลี่ยนจากหน้ามือเป็นหลังมือเลย เวลารวมแถวในตอนเช้า ฉันจะสวดมนต์พุทธุคุณไปจนกว่าจะเลิก ทำให้ไม่ได้ยินคำตำหนิใด ๆ เลย ฉันทำอย่างนี้ทุกวันเป็นปี จนกระทั่งได้ตำแหน่งพันเอกที่สำนักงานเลขานุการกองทัพบก จึงได้ขอช่วยราชการที่กองวิทยาการ กรมการทหารช่าง ได้ทำงานที่ฉันรัก คือการเขียนบทความลงหนังสือนิตยสารทหารช่างและช่วยทำนิตยสาร อยู่ในกองบรรณาธิการ เรียกว่าถึงเวลาใช้หนี้กรรมที่ รพ.ค่ายภาณุรังษีหมดพอดี ช่วงนี้เองความเครียดที่สะสมมานานกว่า ๒๐ ปี ทำให้ฉันป่วยด้วยโรคมะเร็งที่ไตข้างซ้ายทำให้ต้องตัดไตทิ้งไป และที่ปอดด้านขวาก็ต้องตัดก่อนเนื้อร้ายทิ้งไป จากนั้นต้องให้เคมีบำบัดอีก ๖ ครั้ง ในช่วงป่วย และให้ยานี้ ฉันทำงานในความรับผิดชอบคือการเขียนต้นฉบับ และตรวจพิสูจน์อักษรอยู่ที่บ้าน เวลาที่ไม่มีงานก็จะเดินจงกรม และนั่งกรรมฐาน เมื่อจิตสงบภูมิคุ้มกันของร่างกายก็ดีขึ้น อีกทั้งมีเวลาว่างพอให้ทบทวนคำสอนของหลวงพ่ोजรัญ ที่ให้ไว้เป็นหลักปฏิบัติอยู่ ๓ ข้อคือ

๑. อย่าไปดูกุเลสคนอื่น ให้ดูกุเลสตัวเอง คนส่วนใหญ่มักมองออกนอกตัวเอง และเห็นแต่ความผิดบกพร่องของคนอื่น หากเมื่อไรเราฝึกให้เป็นคนมีใจยุติธรรม ก่อนจะตำหนิใครหันมองตัวเองก่อนว่าเราดีแล้วหรือยัง ก็จะทำให้เกิดการขัดเกลากุเลสในใจลงได้มาก

๒. ถ้าคนอื่นเขาทำเหมือนเราได้เขาทำไปแล้ว เป็นการเตือนไม่ให้เราคาดหวังคนอื่นมากนัก ไม่ว่าจะครอบข้างจะทำอะไรผิดพลาดจงให้อภัย เพราะถ้าเขาทำเหมือนที่เราต้องการได้ เขาคงทำไปแล้ว คงไม่รอให้ถูกเราตำหนิติเตียนแน่นอน

๓. การปฏิบัติธรรมที่ปิดประตูห้องอยู่คนเดียวเงียบ ๆ นั้นเป็นการ เก็บตัว ถ้าจะเก็บอารมณ์ที่ถูกต้องคือการรับมือกับอารมณ์ต่าง ๆ ที่มากระทบจิตใจ ทั้งดีและชั่วด้วยความมีสติเท่านั้น เพราะชีวิตคนเราต้องอยู่ในสังคมที่มีทั้งคนดี และคนชั่ว หากอะไรมากระทบ แล้วขาดสติ ปัญหาจะตามมามากมาย

คำสอนทั้ง ๓ ข้อนี้เป็นสิ่งที่ฉันนำมาใช้ในชีวิตประจำวันมาตลอดระยะเวลา ๒๐ ปี หลวงพ่อสอนศิษย์ทุกคนเช่นนี้ ใครจะนำมาใช้ให้เกิดประโยชน์มากขึ้นเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับแต่ละคน สำหรับฉันคือความคิดบวกที่ได้จากการสั่งสอนของ

หลวงพ่อก็ทำให้ฉันเปลี่ยนจากความคิดเดิม ๆ ลดอัตราลงเรื่อย ๆ รู้จักให้อภัย และยอมรับความคิดต่างได้ ที่สำคัญ ละความ
โลกโกรธหลงลงได้มาก หากย้อนวันเวลากลับไปได้ ฉันคงยังเป็นคนมุ่งมั่นทำงาน ยังเชื่อมั่นในตัวเอง และยังคงเจ้าระเบียบ
เหมือนเดิม แต่คงยอมรับคำตำหนิได้ แม้มิผิด เพราะรู้แล้วว่า การเอาชนะคะคานกันไม่ได้ทำให้อะไรดีขึ้นมากกลับเป็นการ
สร้างศัตรูเสียอีก อยากให้เพื่อนร่วมวิชาชีพทุกคน มองโลกในแง่บวกมากขึ้น เพราะงานของพวกเราแม้จะทำให้มองโลกใน
แง่ร้าย จากความเหนื่อย ความเครียด และความกดดันที่ได้รับตลอดเวลา อยากให้ทุกคน มีความสุข คิดอะไรที่ทำให้เรา
สบายใจ โดยเฉพาะใช้เวลาในการศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วคุณจะเป็นชาวพุทธที่มีความสุข
โดยสมบูรณ์ ทุกวันนี้ฉันได้ขอโอสถกรรมจาก ผอ.รพ.ค่ายภาณุรังษี ที่เคยขัดแย้งกันมานานกว่า ๑๐ ปี และโอสถกรรมใน
สิ่งที่ถูกกระทำมาโดยตลอดให้กับผู้ที่ขัดแย้งกับฉันมาจนหมดสิ้น ไม่มีอะไรติดค้างใจกันอีกแล้ว ชีวิตคนเราไม่ได้อยู่นยาว
มากนัก เราพบกันก็เพื่อจาก ไม่ว่าจะรักหรือชัง สุดท้ายก็พลัดพราก อภัยกันไว้ดีกว่า เราจะได้ไม่ต้องติดหนี้ใครมากนัก
เราอาจจะเจอกันเพียงชาตินี้ชาติเดียว และทุกสรรพสิ่งล้วนตกอยู่ในกฎของไตรลักษณ์ คือ ทุกขัง (ความทนอยู่ในสภาพเดิม
ไม่ได้) อนิจจัง (มีความเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา) และสุดท้าย คือ อนัตตา (ไม่มีความเป็นตัวตนของเราของเขาเลย)
ฉะนั้นใช้เวลาในชีวิตที่เหลือกับ การคิด การพูด และการกระทำที่ดีงามถูกต้อง ชีวิตนี้จะไม่สูญเปล่าแน่นอน